

Розділ 1. Наближення до мрії

— «Кайзер Меланж», будь ласка, — роблю замовлення й оглядаю залу кав'ярні.

Я тут буваю кожного дня, але щоразу наче вперше. Інтер'єр змушує задивлятися. Стіни обвішані картинами, від яких неможливо відвести погляду, особливо мені як художниці. На жаль, маючи диплом дизайнера, змушена працювати банальним секретарем. Реалії життя в Україні. Вступити до престижного вишу на популярну спеціальність ще не означає отримати роботу мрії. А я намагалася...

Обійшла купу компаній, але отримувала відмову за відмовою, тому швидко здалася. А згодом і зневірилась у своїх вміннях, вирішила зробити паузу у творчості. Насправді буденність від творчого процесу далеко. В іншому вимірі, я б сказала. А їсти треба, не кажучи вже за оплату квартири.

Оголошення про пошук помічниці в «Ліліум», на яке я потрапила, й наштовхнуло на думку, що варто спробувати. Адже підучитись у професіоналів — це величезний фарт для молодого рекламного агента. «Ліліум» славилась своїми мегакрутими проектами. Популярна на ринку і стабільно тримається на плаву вже кільканадцять років.

На щастя, їхній менеджер з відбору кадрів не надто переймався моїми вміннями, прийняв одразу. Та й обов'язки були нескладними: принеси та подай. Бос невибагливий.

Сьогодні минає місяць, відколи я працюю помічницею генерального директора. Як і кожного робочого ранку останнім часом, я поспішала до офісу з важливими паперами для боса та напоєм з віденської кав'ярні. Володимир Гнатівич іншої кави не визнає. Спробував «Кайзер Меланж», коли був у Відні під час ділової поїздки, і відтоді п'є лише її. І чхати, що готують напій лише в одному із закладів поблизу офісу. Як особистий помічник я мала знати про всі смаки свого начальника і, як не крути, їх задовольняла.

Тож зі стаканчиком кави та паперами я крокую через парк. Зиркаю на годинник, зойкую й лечу до офісу. Марафонів з кавою у мене ще не було, тож намагаюся міцно тримати стаканчик. До офісу біжу вузькою алеєю, обабіч якої ростуть каштанові дерева. За ними розташовані офісні вежі, а серед них і моя. На ходу пишу повідомлення подрузі і ховаю телефон

до кишені. Вже біля сходів зачіпаю когось плечем, і папери вилітають з рук на бруківку. Хвала Богу, стаканчик з кавою лишається в руках.

Видихнувши з полегшенням, я швидко збираю документи до теки. Літня жіночка, з якою у мене щойно відбулось несподіване зближення, свариться.

— Зовсім під ноги не дивляться! — жбурляє мою сумочку ногою. Обуренню немає меж, а я ще хотіла вибачитись перед нею. Дивлюся їй вслід зневажливим поглядом та все ще збираю папери.

Раптом торкаюсь чиеїсь теплої долоні і від несподіванки відсахуюсь назад. Підіймаю очі й зустрічаюсь поглядом з очима незнайомця. Хлопець всміхається куточками губ і допомагає підняти папери.

— Це, здається, ваше, — подає папери, затримавши руку в повітрі. Усмішка розтікається по обличчю, і згодом він легко сміється з мене.

— Дякую! — відповідаю, все ще пильно дивлячись в його очі кольору смоли.

Неподалік звучить клаксон автомобіля, і я отямлююсь. Хапаю папери й, всміхнувшись на знак подяки, піднімаюся всередину.

Дорогою подумки пригадую незнайомця. Все, що я встигла закарбувати в пам'яті, так це обличчя і плечі. Широкі, міцні плечі. Обличчя з виразними вилиццями та пухкими рожевими губами. І що ще найбільше здивувало — одяг. Відразу звертаю увагу на стиль. Він був у звичайній сірій футболці поло та темних джинсах. Незвичний одяг як для офісного пацюка. Навряд чи я раніше його бачила.

У кишені починає дзеленчати телефон. Мені доводиться бігти сходами. Серце калатає мов скажене.

— Віко, де ти ходиш? Бос уже тричі питав про тебе, — зустрічає мене на порозі Ніка. Відкладає телефон і занепокоєно зиркає то на двері кабінету шефа, то на годинник.

Ніка була першою, хто відразу прийняв мене в команду. З першого дня опікала та підказувала. А я безмежно раділа, що знайшла когось близького. Вероніка мала довге біляве волосся, на відміну від мого фарбоване. Привітна усмішка заряджала позитивом. А стрункій фігурі можна було лише позаздрити. Вона ще й була напрочуд доброю та відвертою.

Ніка теж працює секретарем. Наші столи розміщені в одному кабінеті. Тож більшість часу ми проводимо разом.

— Сердитий? — відхекуючись, стягую з себе жакет.

— Радше нервовий, — кривить губи білявка. — Про каву запитував вже вдруге.

Лишивши особисті речі, з паперами й кавою з'являюся на порозі боса. Мнуса при вході й чекаю реакції боса на своє спізнання.

Володимир Гнатович стоїть біля великого панорамного вікна і дивиться кудись вдалечінь. Принаймні мені видно лише великий рекламний щит через дорогу. Яскравий, вабливий, але не наш. Так вже сталося, що фірма конкурентів викупила ці платформи у нашої фірми. Бос відводить стурбований погляд від вікна. Вмощується в крісло, від чого воно тихо скрипить. Тоді опускається на спинку, погойдується вперед-назад, закинувши руки за шию.

— Тільки не говори, що ти знову спізнилася, — спокійно продовжує дивитися вбік. Тоді різко розвертається і свердлить мене очима. І знов це відчуття, наче дивляться крізь тебе.

— Ні, — намагаюся триматись впевненіше і наближаюся до столу. — Папери для наради готові, — залишаю теки на столі та протягую стаканчик босу, попередньо знявши з нього кришечку. — Ваша кава.

— Добре, — підхоплює його й поспішно робить ковток. Володимир завжди починає ранок з улюбленого напою. — Сьогодні Кирило повертається. Все повинно бути на найвищому рівні, — смакує, переглядаючи папери.

— Кирило? — вперше за місяць чую це ім'я.

— Так. Мій партнер, — бос ставить стаканчик з напоєм на стіл і підводиться. Робить кілька кроків в сторону і повертається до панорами міста. — Підійди, дівчинко.

Я стаю поряд і роблю глибокий вдих носом. Ледь відчутний запах нікотину перемішується із запахом кави. Дивлюсь у вікно і затамовую подих.

— Краса! Скажи? — поглядає на мене, вичікуючи реакції. Володимир уміє дивувати несподіваними питаннями, які ставлять у глухий кут.

— Якщо ви про місто, то так. А щити — погань, — кривлю губи, чим змушую його всміхнутись.

— Розумничка! — плескає мене рукою по плечу. — А щодо Кирила, то він увесь цей час був у від'їзді. Ще познайомитесь.

— Добре. Щось ще потрібно?

— Ні, Віко, можеш готуватися до наради, — повертається до виду за вікном, заклавши руки у кишені.

Я полегшено видихаю і тихо крокую до виходу.

— І ще, — спиняє мене, ледь встигаю торкнутись дверної ручки. — Кирилові потрібна буде допомога.

О, ні! Коли бос так натягнуто всміхається, це може означати лише одне — додаткова робота, що сто відсотків не входить до моїх обов'язків.

— Все зробимо! — переконую Володимира й виходжу з кабінету. Ніка чекає на мене біля дверей.

— Ну що, сварився? — турбується вона. Йде слідом до столу і нависає наді мною.

— Ні, все добре, — видихаю з полегшенням і вмикаю монітор комп'ютера.

— Це добре, — Ніка голосно зітхає. — Ходімо, я тебе кавою пригощу, — киває у бік дверей.

Після ранкового допиту у боса півгодинне затишшя. Володимир насолоджується кавою наодинці й переглядає папери. Потім занотовує щось у блокнот, і тільки тоді починається його робочий час. Турбувати його протягом цього періоду небажано. Інакше поганий настрій гарантований не лише босу, а й усім, хто потрапить йому під руку. Я вже колись так втрапила, на третій день стажування. Тоді половина працівників офісу косо на мене дивилась, адже Володимир влаштував ледь не перевірку. Тепер я досвідченіша.

Користуючись нагодою, ми з Нікою тихо прокрались до творчої кімнати. Принаймні бос так її називав, а для нас це кімната відпочинку. Працівники збиралися в ній на перерві й, попиваючи каву, обговорювали плітки.

Ніка заварила каву, як і обіцяла, взяла на себе роль баристи. Я примостилася на широке підвіконня й, насолоджуючись моментом, розглядала місто. Ми теревенили про справи, сидячи на підвіконні, за що нас часто сварив бос. Але зручнішого місця для дружніх посиденьок не знайшлося.

Під розповіді подруги я згадувала про справи. Намагалась перелаштувати себе, та робота займала більшу частину

мого життя. А коли не маєш особистого — то це єдине, що приносить радість у сірі будні.

Через годину на мене чекала робота на нараді: подавати напої гостям, розкласти папери, вмикати презентації. Що ж ще повинен робити помічник? До моїх обов'язків ще й входить розклад боса та контроль за творчим відділом. Інколи Володимир доручав мені контроль за рекламниками, щоб вони враховували, а точніше, виконували побажання боса. Тому зовсім не дивувалась, коли Володимир доручав ще й допомагати Альберту, головному дизайнеру фірми. Для Володимира він майстер своєї справи, а от для мене... Вискочка! Ну має він кілька міжнародних нагород, престижне ім'я, але ж людина паскудна. Від однієї думки про роботу з ним на зубах відчувалася оскома, а шкірою мурашки розбігались. Я вже якось попросила його поглянути й оцінити мої ескізи й дарма. Отримала лише купу багна у відповідь. Тому зареклася цього більше не робити.

Після ранкового «спілкування за кавою» ми з Нікою повернулись на робочі місця. А згодом почалась нарада, і я працювала в конференц-залі. Розкладала теки перед акціонерами, наповнювала склянки водою або ж подавала гарячі напої. Обговорення часто займали кілька годин, і я майже до цього звикла. Нарешті я була вільна. Присівши на стільчик біля стіни, я стежила за лицами присутніх. Мені завжди було цікаво, як живуть ці самовдоволені та успішні люди. Які турботи у багатих? Мені цього не збагнути.

Бос продовжував обговорення стратегії та ще якоїсь технології просування продукції. Мене це мало цікавило.

— Від сьогодні працюємо над новим проектом. Клієнт дуже вимогливий. Треба постаратися, — Володимир змінює тон і, підійшовши до стільця Альберта, кладе руки йому на плечі.

— Ну от знову! — зітхає і заковчує очі той. — Я що, машина ідей?! Я не вмію працювати без натхнення. Мені потрібна допомога, — Альберт знає, як натиснути на Володимира. Здається, вони грають на нервах один одного.

— Добре, — Володимир забирає руки й відходить до свого стільця. Тоді, озираючись довкола, зупиняє погляд на мені й всміхається. — Ось Віка. Вона тобі допоможе.

Від цих слів у мене ком став у горлі. Переводжу погляд на задоволеного Альберта й мимовільно сутулюсь у кріслі. Хочеться закрити обличчя руками й голосно закричати.

— Віко, ти чула? — виводить мене з трансу бос. — Сьогодні ти працюєш з Альбертом. Будеш виконувати його доручення, — я відводжу погляд від бридкої усмішки дизайнера й мовчки киваю головою. Хіба я можу відмовити начальнику?!

Обговорення плавно перейшло до фінансового звіту. Я вже збиралася непомітно втекти, щоб поплакати над своєю долею, і рушила на вихід. В цей момент двері залу засідань відчинилися. На порозі з'явився чоловік. Він пройшов повз мене, наближаючись до овального столу.

А я дивилася йому вслід і не вірила своїм очам. Так це ж той незнайомець, який зранку допоміг мені з паперами.

Присутні, помітивши його, ледь не обійматися кинулись. З усмішкою вітали його. Нарада несподівано змінила свою мету, і мене попросили піти. Та я й сама збиралася.

— Нарада скінчилася? — здивувалася Ніка, коли я повернулася до секретаріату.

— Типу того. Прийшов якийсь чоловік і мене відпустили, — я опустила у крісло й засмучено схилила голову.

— Кирило повернувся?

— Його не представили. Мене більше хвилює робота з нашим супердизайнером, — скривилася, наче лимон скупшувала.

— Що, знову? — скосила на мене очі Ніка, на що я лише мовчки покивала. — Співчуваю. А Кирило тобі неодмінно сподобається, от побачиш, — запевнила подруга. — Мрія, а не чоловік.

— Мене це мало цікавить, — відповіла я. Найбільше турбував мене той факт, що відмовитися від роботи з дизайнером не вдасться. Хоча й своєї роботи вистачає.

Години за три акціонери звільнили зал засідань. Я саме закінчила формувати розклад Володимира на наступний тиждень. Ніка займалася якимись накладними. Я навіть встигла переговорити з Альбертом і виконати його вказівки щодо ескізу. Він дав мені завдання, типу натхнення його покинуло, а робота не чекатиме. Пообіцяв дати кілька уроків у разі мого успіху, а я й повірила.

Я вже передбачала, що на мене чекає безсонна ніч. Відволіктись на щось хороше просто не було часу. Ніка запрошу-

вала мене до кафе після роботи, але завал не розгребти походами по кафешках. Тож я відмовилась.

Коли ми вже збиралися додому, до кабінету зайшли Володимир і незнайомец. Вони щось обговорювали, при цьому всміхаючись.

— Кирило! — Ніка відразу ж кинулася в обійми чоловіка. Він обійняв її та по-дружньому цмокнув у щічку.

То це і є мій новий бос, Кирило. Я оглянула його з ніг до голови тепер у статусі боса. Ну так, видний: відвести очей відразу не вдається. Очевидно, що дівчата бігають за ним стадом.

Коли Ніка вибралася з обіймів цього Кирила, вони мило заворкотали про справи й новини. А Володимир Гнатович підтримував їхню розмову з посмішкою.

— О, Віко! — Володимир вказав на мене рукою. — Знайомся: Кирило Дмитрович. Ще один твій обов'язок, — криво всміхнувся Кирилу, жартуючи з нього. Той плеснув Володимира по плечу й звернув увагу на мене.

— Дуже приємно, — мовила, кивнувши йому. Кирило кивнув у відповідь, продовжуючи всміхатись.

Кирило з Володимиром зникли за дверима кабінету другого. Спостерігаючи за радісним лицем Ніки, я не поділяла її захвату. Особливого захоплення цей Кирило у мене не викликав, тим паче я птах не його польоту. Навіщо розмінювати себе на тих, хто того не вартий. Та й він навіть не глянув у мій бік.

Ніка сяяла від щастя і всю дорогу додому розповідала мені про те, який же чудовий Кирило. Очевидно, вона закохана в нього по вуха. Слухати її було нудно й тоскно. Я міркувала лише про справи. Якби не робота з Альбертом, я б випила напівсолодкого. Та ескізи самі себе не намалюють.

Розділ 2. Новий бос

Після безсонної ночі я повільно пленталась до офісу. День вже видавався зіпсованим. У маршрутці, на диво порожній, ледь не заснула, літаючи в думках. І якби якась жіночка голосно не прокричала над головою «на зупинці», я б проїхала свою.

Притискаючи до себе теку з ескізами, над якими працювала до п'ятої ранку, крок за кроком наближалася до мети. Дивне відчуття всередині засмучувало й непокоїло мене. Зупинившись, ще раз глянула на теку, й видихнувши пришвидшилась.

Піднявшись на ресепшн, я не побачила Ніку. Це було дивно. Адже подруга завжди приходить раніше. Та особливого значення цьому не надала. Облаштувавши своє місце, я вмостилася на стільчик й увімкнула комп'ютер.

Вже за мить двері рвучко відчинились, і на порозі з'явився Володимир Гнатович. Підійшов до столу, зиркнув на годинник, а потім на сусідній стіл.

— Віко, а де це Ніка? — спантеличено витріщився на мене.

— Не знаю. Можливо, щось сталося, — припустила я, адже гадки не мала, чому вона спізнюється.

— Знайди її швидко, — вже збирався зникнути у своєму кабінеті, а потім зупинився і різко повернувся. — До речі, де моя кава?

Я набрала до рота повітря і повільно випустила його через ніс.

— Я зовсім забула. Збігати?

— Так, — впевнено мовив і зник за дверима. — Ніку знайди, — донеслося з кабінету.

Схопивши телефон та гаманець, я помчала до кав'ярні. Ніка не відповідала. Втретє телефонувала їй, та все марно. Набираючи їй повідомлення, я спустилась у фойє і вже виходила з офісу, коли в дверях зіштовхнулася з Кирилом Дмитровичем. Від різкого поштовху я ледь не впала на підлогу, та Кирило встиг мене підхопити.

— Все добре? — притримуючи мене рукою за лікоть, чоловік оглянув з ніг до голови. Я зустрілася з ним поглядом і зашарілася. Це ж треба так згнъбитися.

— Так, дякую, — все ж вичавила з себе і поспішила на вихід.

Чорт! От тільки цього не вистачало. Я вийшла на вулицю, де натовп ледь не збив мене з ніг. Покрутившись на місці, я отямилася від метушні й пішла своїм маршрутом. Не можу збагнути, як взагалі могла забути про каву. Це вперше за весь час.

Хвилин за десять я вже поверталася з кавою до офісу. Дивно, що подруга ігнорувала моє повідомлення. Піднявшись

на ресепшн, я застала Ніку біля дзеркала. Наспівуючи веселу пісеньку, вона фарбувала губи яскравою помадою. Розгубившись від побаченого, я зупинилася в проході.

— Ніко! — здається, це прозвучало надто голосно. — Ти де ходиш? Бос на тебе чекає з самого ранку.

— О, Віко, привіт, — подруга неквапливо розвернулася до мене. — Я трішки спізнилася. А що Володимир хотів?

— Не питала, але вимагає тебе негайно, — я відразу зайшла до кабінету боса.

Він сидів за столом і вивчав папери. Одягнувши окуляри на кінчик носа, примружувався, вичитуючи текст. Володимир Гнатович завжди сам перевіряв документи. Лишивши каву, я повідомила, що Ніка з'явилася.

— Хай зайде до мене. А ти принеси мені теку з контрактами за останній місяць, — зняв окуляри та відклав папери.

Кивнувши на знак згоди, я вийшла. Попросила подругу зайти й, доставши велику зелену теку, відкріпила маленьку з контрактами. Повернувши теку на полицю, зайшла до кабінету.

Ніка стояла біля столу з опущеною головою. Наче дитина, що провинилася. Вочевидь бос сварив її за щось. Він не став чекати, поки я піду, й продовжив її вчитувати, активно жестикулюючи лівою рукою.

Я мовчки, намагаючись лишитись непоміченою, підійшла до столу та лишила теку.

— Ніко, я тебе попереджав? — продовжував Володимир, не звертаючи уваги на мою присутність. — Якщо ще раз дізнаюсь, — осудливо скривився і взагалі відвернувся від Ніки.

Продовження почути не судилося, а підслуховувати не було бажання. День і справді вдався. За моїми прогнозами просто зараз несподівано розпочнеться злива. Хмари купчилися на небі.

Та й подруга мене здивувала. Вперше за час нашого знайомства вона вчинила так нерозсудливо.

Вероніка вийшла з кабінету й обережно прикрила за собою двері. Тоді приклала вухо до них, кілька секунд прислуховувалась до звуків, а тоді невдоволено фиркнула. Повернулася за стіл та зашаруділа паперами.

— Ніко, все добре? — все ж поцікавилась я. Вена на лобі подруги швидко пульсувала. Та й в цілому здавалося, ніби вона зараз вибухне.

— Так. Роботи багато, — нервово відказала Ніка й продовжила працювати.

Здається, я чудово її розуміла. До певного моменту мене все влаштовувало, а ось тепер... І небо здається надто сірим, люди дивними, а мрії безглуздими.

Я налила їй кави й поставила на стіл. Ніка всміхнулася краєм губ у відповідь й полегшено видихнула. Аромат кофey залоскотав у носі. Я підійшла до вікна й мовчки насолоджувалась краєвидом попри сумнівні відчуття всередині.

Ніка спокійно працювала, і хоч нічого не розповідала, мене не покидало відчуття, що вона отримала прочуханки за Кирила. Надто помітно вона змінилась після його появи. Яскравий макіяж, коротка сукня, дорогі парфуми. Чого варта поведінка.

Кирила я більше й не бачила. Але атмосфера в офісі була напруженою. Здавалось, я щось важливе пропустила. Всі довкола були наполохані, переглядалися й перешіптувались. Тільки згодом, кілька годин потому, Ніку відпустило. Подруга помітно заспокоїлась, очі, як і раніше, світилися безтурботністю. В перерві між створенням робочої атмосфери щось белькотіла про вечірку в клубі до ранку. І коли прозвучало ім'я Кирила, я все зрозуміла.

— Чекай, — перервала я її розповідь. — Ти ж зі мною додому йшла?

— Ну так. А тоді Кирило зателефонував і ми поїхали до клубу, — пояснила Ніка, закусивши губу. Невже мої припущення правдиві й Ніка не просто так говорила про цього хлопця з усмішкою. Невже між ними щось є?

Кирило з'явився після обіду. Веселий, усміхнений. З Нікою привітався цілунком у щічку. Вона відразу ж зашарілася. Підморгнув мені й зник за дверима свого кабінету. Я з докором подивилася на Ніку, на що вона лише хмикнула, знизавши плечима. Подруга все ж втрапила в пастку. Навряд чи цей Кирило серйозно ставиться до їх інтрижки.

Раптом задзвонив телефон на столі Ніки. Піднявши слухавку, вона зосереджено занурилась в роботу. Після розмови вийшла кудись з паперами. Скориставшись моментом усамотнення, я дістала теку з ескізом. Вже через кілька годин мені доведеться віддати його Альберту. Шкода було прощатись з найкращою, на мою думку, роботою. Але бажання

розвиватись перемагало. «Грай, навіть коли боїшся поразки», — вчив мене тато. Тож я вирішила глянути на ескіз востаннє, щоб закарбувати його в пам'яті та на камеру телефону.

Розкривши теку, пальцем провела чіткими лініями на картинці. Гра кольорів змушувала всміхатись душею. Навіть і не помітила, як замилувалась.

— Красиво! — прозвучало над вухом. Тінь від постаті опустилася наді мною, затуляючи світло.

Я від несподіванки різко підірвалася з місця, закрила теку і тільки тоді помітила наполоханого Кирила. Відсунула теку якомога далі, кліпаючи очима.

— Не хвилюйся ти так, я нікому не скажу, — розсміявся з мене. Тоді підморгнув і, не дочекавшись пояснення, зник за дверима ресепшена.

Подих перехопило. Серце, здається, вже опустилося до п'яток. Коли він вийшов, я полегшено видихнула й опустилась в крісло.

Чорт! Треба ж було так попастись. Альберт же просив нікому його не показувати. Здається, я втрапила в халепу.

Розділ 3. Вкрадений ескіз

Що відчуває людина коли на неї виливають купу бруду? Напевно, їй дуже бридко. Та крім відрази, мене охоплювали ще й відчай та страх. Вкотре переконуюсь у своїй дурості. Це ж треба було так наполегливо працювати, не спати всю ніч, щоб отримати чергового «ляпаса».

— Це що за мазня? — вишкірився Альберт. Підкинув ескізи догори й ті повільно, мов пір'їнки, опустились на підлогу.

Стиснувши зуби, я вийшла з його майстерні. Кров пульсувала у скронях. Швидкою ходою дісталася кабінету й, миттєво схопивши сумку, рушила на вихід. Хвала Богу, кінець робочого дня. Ніхто не побачить мого побитого й приниженого вигляду.

Прохолодний струмінь повітря пронизав мене на виході. Швидко вдихаючи, видихала якомога повільніше. Напрута всередині спала, але сльоза все ж скотилась щокою. Знищивши доказ своєї слабкості, я роздивилася довкола. Багатолюдно. А в транспорті доведеться проштовхуватися. Нікуди

Зміст

Розділ 1. Наближення до мрії	5
Розділ 2. Новий бос	11
Розділ 3. Вкрадений ескіз	15
Розділ 4. Додаткова робота	21
Розділ 5. Парасоля	24
Розділ 6. Злети й падіння	29
Розділ 7. Вдалі вихідні	37
Розділ 8. Зустріч випускників	42
Розділ 9. Неочікувані зізнання	48
Розділ 10. Дивний гість	54
Розділ 11. Райський куточок	57
Розділ 12. Зізнання чи викриття	63
Розділ 13. Скелети з минулого	67
Розділ 14. Пошук істини	76
Розділ 15. Мир чи тимчасове перемир'я	80
Розділ 16. В очікуванні дива	85
Розділ 17. Таємний прихильник	91
Розділ 18. Перезарядка	94
Розділ 19. Струни моєї душі	101
Розділ 20. Шокуюча новина	104
Розділ 21. Душевна близькість	111
Розділ 22. Невизначеність	117
Розділ 23. Альтруїзм мене погубить	120
Розділ 24. Післясмак	125
Розділ 25. Прозріння	129
Розділ 26. Жарти долі	135
Розділ 27. На свої місця	139
Розділ 28. Між коханням та мрією	144
Розділ 29. Біда сама не ходить	149
Розділ 30. Коли ти потрібен	153
Розділ 31. Брайтон	158
Розділ 32. Церемонія або несподівана гостя	164
Розділ 33. Повернення додому	171
Розділ 34. Останній листок	174
Розділ 35. Час настав	179
Розділ 36. Аполлон	184
Розділ 37. Нова робота	190
Розділ 38. Сумніви гірше страху	197
Розділ 39. Поїздка додому	200
Розділ 40. Люди — дім	205
Розділ 41. Передчуття	207
Розділ 42. У страху великі очі	209
Розділ 43. «happy end» близько?	213
Епілог	216